

nelze však srovnati se zákonem. Odst. 2 § 22 zák. č. 330/1921 Sb. rozeznává totiž zřetelně, zda jde o případ propuštění člena záv. výboru podle § 82 živn. řádu či nikoli, při čemž v prvním případě stanoví výslovně, že souhlasu rozhodčí komise k propuštění není třeba. Opačné stanovisko nelze podepřít ani důvody, jež uvádí Frant. Polák v knize »Dělnické právo československé«, 1931, str. 222, jehož se žal. úřad v odvodním spise dovolává. Tím, že propuštění člena záv. výboru z některého důvodu § 82 živ. řádu se stane bez souhlasu rozhodčí komise, nemůže se zaměstnavatel vymknouti kontrole rozhodčí komise, jak se soudí v cit. spise, neboť člen záv. výboru má vždy možnost podati stížnost k rozhodčí komisi, která je pak povinna — jak bylo již výše vyličen — předem vyřešiti si prejudiciálně otázku, zda důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu byl dán či nikoli. Je tedy i při tomto výkladu zákona, jak jej zastává nss, o ochranu práv členů záv. výboru dostatečně postaráno, ovšem s tím rozdílem, že iniciativa k vyvolání činnosti rozhodčí komise přesunuje se v případě, kdy k propuštění dochází z některého důvodu § 82 živn. řádu, se zaměstnavatele na záv. výbor nebo na postiženého člena záv. výboru.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, který je v rozporu se zákonem, slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.900.

Z á v o d n í v ý b o r y: Nepřípustná podle § 3 lit. a) zák. o ss je stížnost na nss do nálezu rozhodčí komise, kterým zamítnuty byly námitky záv. výboru podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech proti propuštění člena záv. výboru z práce.

(Nález ze dne 8. května 1935 č. 15.689/35.)

V ě c: Dělnický závodní výbor firmy Bratří B., továrna na klobouky v N. proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Novém Jičíně (za zúč. firmu Bratří B. v N. adv. Dr. Karel Schwarz z Prahy) o vysazení předsedy závodního výboru z práce.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok o přípustnosti vysazení z práce s hlediska § 22 zák. o záv. výborech, se zrušuje pro vadnost řízení. Jinak se stížnost z části odmítá pro nepřípustnost, z části zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Stěžující si záv. výbor podal u žal. rozhodčí komise dne 13. února 1932 stížnost, že ředitel firmy sdělil dne 12. února 1932 předsedovi záv. výboru Josefu L., že má dovolenou na neurčitou dobu, což prý nutno pokládati za propuštění z práce podle § 22 zák. o záv. výborech. Tím prý jest Jos. L. fakticky obmezen ve své činnosti jako předseda záv. výboru. Záv. výbor navrhl, aby rozhodčí komise uznala, že firma je povinna Josefa L. vzíti zpět do práce podle § 3 g) cit. zák.

Nař. rozhodnutím zamítla rozhodčí komise uvedenou stížnost v podstatě z těchto důvodů: »V tomto případě nejde o propuštění z práce nebo o nucenou dovolenou. Nejde totiž o rozvázání pracovního poměru s Josefem L., nýbrž jde tu o přechodné střídání v práci (střídavou dovolenou, střídavá vysazování), které bylo vyvoláno nedostatkem práce v důsledku hospodářské krise a které bylo zavedeno se souhlasem dělnictva i záv. výboru, jehož předsedou jest Jos. L. V oddělení »přípravna«, kde pracoval Jos. L., bylo v době sezony zaměstnáno 14 dělníků; nyní tam pracuje pro nedostatek práce jenom 7 dělníků a to střídavě po 14 dnů, již od října 1931. Josef L., který jako předseda záv. výboru nemá z tohoto důvodu žádné privilegované postavení v práci, nýbrž jest v té příčině roven ostatním dělníkům téhož stáří, druhu a kvalifikace, byl v době tohoto střídavého vysazování několikrát povolán zpět do práce a pracoval v době od 25. ledna do 7. února 1932 celkem 63 hodin a bude podle prohlášení opět povolán, jakmile naň dojde řada a bude práce v jeho oddělení. Dne 12. února 1932 sdělil ředitel W. Josefu L., že má dovolenou tak dlouho, až bude zase práce, čímž mínil, až přijde na něj řada. V tom nelze spatřovat propuštění z práce podle § 22 zák., neboť šlo zde o střídavou dovolenou a Jos. L. byl povolán několikrát do práce a podle mzdových výkazů má stejný výdělek jako ostatní dělníci v jeho oddělení. Měl také volný přístup do továrny a, ježto svou agendu má podle § 3 odst. 2 zák. vyřizovat mimo pracovní dobu, nebyl nijak obmezován při vykonávání své funkce. Opak nebyl prokázán.«

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, uvažoval nss takto: — — —

Nař. rozhodnutí obsahuje v sobě tři výroky: 1. Stížnost vznesenou proti porušení § 22 zák. o záv. výborech propuštěním člena záv. výboru bez souhlasu rozhodčí komise zamítá žal. úřad z toho důvodu, že zde nešlo o propuštění z práce, nýbrž pouze o vysazení z práce na dobu 14 dnů; 2. z téhož důvodu zamítá námitky záv. výboru, uplatňované podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech proti propuštění Josefa L.; 3. odmítá rozhodnouti meritorně o návrhu stížnosti, aby, ježto Josef L. byl propuštěn bez souhlasu rozhodčí komise, zaměstnavatelka byla uznána za povinnou přijati jej zpět do práce.

Stížnost proti výroku pod č. 2 uvedenému musil nss odmítnouti jako nepřípustnou, neboť podle konstantní judikatury jde o rozhodnutí adm. úřadu o nároku práva soukromého, o němž podle § 105 úst. listiny a zák. č. 217/1925 Sb. přísluší rozhodovati řádným soudům, takže stížnost k nss-u je podle § 3 lit. a) zák. o ss vyloučena.

Ohledně výroku uvedeného pod č. 3, kterým rozhodčí komise odmítla pro svou nepřislusnost rozhodnouti o návrhu záv. výboru za přijetí Jos. L. zpět do práce, sluší především poznamenati, že vzhledem k tomu, že výrokem pod č. 2 uvedeným byla již definitivně zamítnuta stížnost záv. výboru, pokud se opírala o předpis § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, byl výrokem tím odmítnut uvedený petit záv. výboru, pokud byl odvozován z porušení předpisu § 22 zák. o záv. výborech. Proti tomuto výroku odpírajícímu rozhodnutí pro nepřislusnost rozhodčí ko-

mise, nemá stížnost žádných námitek, a zůstává tedy tento výrok stížností nedotčen.

Zbývá tudíž pouze přezkoumati výrok uvedený svrchu pod č. 1. V tom směru je na sporu otázka, zda prohlášením ředitele W. byl Josef L. vysazen z práce na dobu neurčitou, jak tvrdí stížnost, či zda prohlášením tím nemělo ohledně Josefa L. býti nic měněno na dosavadních směrnících vysazování z práce, tedy zda Josef L. i po tomto prohlášení zůstal vysazen z práce pouze na určitou dobu 14 dnů, jak tvrdí žal. úřad. Otázka ta pro řešení tohoto sporu je rozhodná z toho důvodu, poněvadž podle judikatury nss-u dlužno vysazení z práce na dobu neurčitou bez nároku na mzdu klásti na roveň propuštění z práce, takže, týká-li se takové vysazení člena záv. výboru, je k němu zapotřebí souhlasu rozhodčí komise a bez tohoto souhlasu je nepřípustné (srov. Boh. A 3809/24).

Jaký obsah mělo prohlášení ředitele W., dlužno zodpověděti ze znění tohoto prohlášení. Podle protokolu sepsaného o výpovědi ředitele W. před rozhodčí komisí vypověděl tento, že se ho Josef L. ptal po výplatě dne 12. února 1932, zda příští týden může přijíti do práce, načež ředitel W. odpověděl, že nikoliv, ježto není práce. Na otázku Josefa L.: »Tak až na další mám dovolenou,« odpověděl ředitel W.: »Ano, až na další, až opět bude práce.« Z tohoto prohlášení, o jehož znění není sporu, nemohl žal. úřad logicky dospěti k úsudku, že vysazení Josefa L. z práce zůstalo omezeno na dobu 14 dnů, když prohlášením tím dán byl na dovolenou »až na další, až opět bude práce«, což fakticky značí dovolenou na dobu neurčitou.

Opačný úsudek žalovaného úřadu je contra acta a tudíž vadný. Pro vadu tu bylo výrok sub 1 uvedený zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.901.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. Za účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. je přípustno odvolání k min. vnitra z rozhodnutí zem. úřadu, vydaného o změně hranic dvou obcí, z nichž jedna se změnou nesouhlasí. — II. Obec, žádající za změnu hranic s obcí druhou, která se změnou nesouhlasí, nemá podle § 4 obec. zřiz. čes. právního nároku na povolení změny.

(Nález ze dne 9. května 1935 č. 15.357/35.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I. Boh. A 10.597/32; ad II. Boh. A 11.599/34.

V ě c: Obec P. (adv. Dr. Josef Pilař z Prahy) proti ministerstvu vnitra (za zúč. obec K. adv. Dr. Karel Eckstein z Plzně) o změnu hranic.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 21. června 1930 zem. úřad v Praze po slyšení zem. výboru, okr. výboru v Rokycanech, jakož i příslušných úřadů finančních a soudů povolil podle § 4 obec. zřiz. k žádosti obce P. změnu